

GILLETTE நடத்தை விதிமுறை

தொடருக்கு வெளியே

(விதிமுறைகளுக்கு இடையில் ஒரு விதிமுறை)

“ஒருவர் எப்படி இருக்க விரும்புகிறார் என்பதைச் சொற்கள் சொல்கின்றன. நீண்ட காலம் எப்படி இருந்து அதுவாகவே ஆகிவிட்டார் என்பதை நடத்தை சொல்கிறது.”

I. நடத்தை விதிமுறை

மனிதர்களின் வாழ்க்கையை ஆளும் எல்லா விதிமுறைகளிலும், நடத்தை விதிமுறைதான் ஒருவேளை மிகக் குறைவாகக் கவனிக்கப்படுவதும் மிக அதிகமாக உடனிருப்பதும் ஆகும். அது சட்டங்களில் எழுதப்படவில்லை. ஒழுங்குமுறைகளில் இடம்பெறுவதில்லை. பள்ளிகளில் வெளிப்படையாகக் கற்பிக்கப்படுவதில்லை. ஆனாலும் அது ஒவ்வொரு தனிமனிதனையும் அவனுடைய வாழ்வின் தொடக்கம் முதல் முடிவு வரை பின்தொடர்கிறது — தேர்வுகள், எதிர்வினைகள், விருப்பங்கள், இடைவெளிகள், மௌனங்கள், தவறுகளைக்கூட வடிவமைக்கிறது.

உலக மக்களைப் பற்றிப் பேசும்போது, பண்பாடுகள், மரபுகள், பழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள் ஆகியவற்றை விவரிக்கிறோம். தனிமனிதனைப் பற்றிப் பேசும்போது, விளக்கம் வழக்கமாக இரண்டு பெரும் தூண்களிடம் ஒப்படைக்கப்படுகிறது: மரபியலும் கல்வியும். ஒரு பக்கம் மரபாகப் பெற்றது, மறு பக்கம் கற்றுக்கொண்டது. இது ஒழுங்கான, ஆறுதல் தரும், ஓரளவு சரியான விளக்கம். ஆனால் உண்மையான வாழ்க்கை இன்னும் சிக்கலான ஒன்றைக் காட்டுகிறது. ஒரே குடும்பத்தில் வளர்ந்தவர்கள் முற்றிலும் வேறுபட்ட நடத்தைகளை வளர்த்துக்கொள்கிறார்கள். தொலைதூரப் பண்பாடுகளைச் சேர்ந்த தனிமனிதர்கள் நிகழ்வுகளுக்கு

வியக்கத்தக்க அளவில் ஒத்த விதங்களில்
எதிர்வினையாற்றுகிறார்கள். ஒரே பெற்றோரால் கற்பிக்கப்பட்ட
சகோதரர்கள் எதிரெதிர்ப் பாதைகளில் செல்கிறார்கள், அதே
வேளையில் வெவ்வேறு கண்டங்களில் பிறந்த அந்நியர்கள் ஒரே உள்
தர்க்கத்தைப் பகிர்ந்துகொள்வது போலத் தோன்றுகிறார்கள்.

ஆக, மிக எளிய வகைப்பாடுகளிலிருந்து ஏதோ ஒன்று
தப்பிவிடுகிறது. அதையே நான் நடத்தை விதிமுறை என்று
அழைக்கிறேன். அது முதல் பார்வையில் தெரிவதில்லை. ஒரு
வடிவமைப்பாளரின் உடையைப் போல நேர்த்தியானதல்ல,
காட்சிப்படுத்தப்படும் செல்வத்தைப் போல ஆடம்பரமானதல்ல, ஓர்
உச்சரிப்பையோ ஒரு மொழியையோ போல அடையாளம்
காணக்கூடியதல்ல. அது ஒருவரின் முகத்தில் கண்ணுக்குத் தெரியும்
எந்தத் தடத்தையும் விட்டுச்செல்வதில்லை.

நடத்தை விதிமுறை வேறெங்கோ வாழ்கிறது. ஒருவர் ஒரு சிரமத்தை
எதிர்கொள்ளும் விதத்தில். அவர் நம்பிக்கையை வழங்கும்
வேகத்தில். அதிகாரம் கைக்கு வந்ததும் அதை அவர் கையாளும்
முறையில். ஒரு வாக்குறுதியைக் காப்பதா மீறுவதா என்ற தேர்வில்.
காத்திருக்கும் திறனில் – அல்லது அந்தத் திறன் இல்லாமையில்.

இருவர் ஒரே சொற்களைச் சொல்லலாம், ஒரே சைகையைச்
செய்யலாம். ஆனாலும் அவர்களை இயக்கும் விதிமுறை முற்றிலும்
வேறாக இருக்கலாம். கண்ணுக்குத் தெரியும் நடத்தை, அந்த
நிகழ்வின் மேற்பரப்பு மட்டுமே. நாம் ஒவ்வொரு நாளும் காண்பது
விதிமுறையை அல்ல, அதன் விளைவை. நேரடியாக ஒருபோதும்
கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மரங்களின் அசைவில் தன்னை
வெளிப்படுத்தும் காற்றைப் போல, விதிமுறையும் செயல்கள்,
மீள்நிகழ்வுகள், ஒருவர் காலப்போக்கில் மேற்கொள்ளும் தேர்வுகள்
வழியாகத் தன்னை ஊகிக்க இடம் தருகிறது.

அதன் மிகச் சுவாரசியமான பண்பு நிலைத்தன்மை. கருத்துகள்
மாறுகின்றன. சித்தாந்தங்கள் மாறுகின்றன. தொழில்கள்
மாறுகின்றன. ஆழமான நம்பிக்கைகள்கூட ஒரு வாழ்நாளில் இடம்

பெயரக்கூடும். நடத்தை விதிமுறையோ, அடையாளம் காணக்கூடிய ஒரு கட்டமைப்பைத் தக்கவைத்துக்கொள்ளவே முனைகிறது. அது தகவமைத்துக்கொள்ளலாம், செம்மைப்படலாம், முதிர்ச்சியடையலாம் அல்லது சீரழியலாம், ஆனால் அரிதாகவே மறைகிறது. அதனால்தான் சிலர் எல்லாவற்றையும் இழந்தாலும் நம்பகமானவர்களாகவே இருக்கிறார்கள், வேறு சிலர் ஏதாவது ஒன்றைப் பெற்ற கணமே கணிக்க முடியாதவர்களாகிவிடுகிறார்கள். அதனால்தான் குணம் எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அழுத்தத்தின் கீழ் வெளிப்படுகிறது, சமூக முகமூடிகள் தளர்ந்து உள் கட்டமைப்பு கட்டுப்பாட்டை எடுத்துக்கொள்ளும்போது.

ஆகவே நடத்தை விதிமுறையைக் கவனிப்பது என்பது, மனிதனை அவனுடைய சொற்களின் விதிவிலக்கில் அல்ல, அவனுடைய செயல்களின் தொடர்ச்சியில் கவனிப்பதாகும். சொற்களைத் தயாரித்துக்கொள்ளலாம். நடத்தைகளை, நீண்ட காலத்தில், அவ்வளவாக முடியாது. அதனால்தான் தனிமனிதர்களையும், அமைப்புகளையும், சமூகங்களையும், நாடுகளையும்கூடப் புரிந்துகொள்வதற்கான மிக மதிப்புமிக்க வரைபடங்களில் ஒன்றாக இந்த விதிமுறை இருக்கிறது. ஒருவர் தான் என்னவென்று அறிவித்துக்கொள்வதை அது விவரிப்பதில்லை, வாழ்க்கை அவரைச் சோதிக்கும்போது அவர் என்னவாக ஆக முனைகிறார் என்பதையே விவரிக்கிறது. எண்ணத்துக்கும் செயலுக்கும் இடையே பெரும்பாலும், நோக்கத்தை உண்மையிலிருந்து பிரிக்கும் முழுத் தொலைவும் இருக்கிறது.

சில அடிகள் பின்னால் சென்றால், முதல் வீட்டுக்கு – தோற்றத்துக்கு – திரும்புகிறீர்கள். எந்தக் கோட்பாடுகளும் இல்லாத, உளவியல், சமூகவியல், மரபியல் பற்றி எதுவும் அறியாத மனிதர்களிடம். அவர்களிடம் இருந்ததெல்லாம் உயிர்வாழ வேண்டிய தேவை மட்டுமே. அந்தத் தொன்மையான உலகில் எதிர்வினை இன்னும் ஒரு பண்பாட்டுத் தேர்வாகவோ தனிப்பட்ட நலனாகவோ

ஆகியிருக்கவில்லை. அது வாழ்க்கைக்கே அளிக்கப்பட்ட பதில். நடத்தை விதிமுறை அநேகமாக அங்கேதான் தொடங்குகிறது: கவனிப்பில், தகவமைப்பில், ஆபத்தையும் நம்பிக்கையையும் இடைவெளியையும் சார்ந்திருத்தலையும் வாசிக்கும் திறனில். மனிதர்கள் தங்களை விளக்கிக்கொள்ளக் கற்றுக்கொள்வதற்கு வெகு காலம் முன்பே, அவர்கள் எதிர்வினையாற்றக் கற்றுக்கொண்டுவிட்டார்கள். மதங்கள், நாடுகள், தொழில்கள், சித்தாந்தங்கள் தோன்றுவதற்கு வெகு காலம் முன்பே, உலகை வெவ்வேறு விதங்களில் எதிர்கொண்ட தனிமனிதர்கள் இருந்தார்கள். சிலர் செயல்படும் முன் கவனித்தார்கள்; சிலர் கவனிக்கும் முன் செயல்பட்டார்கள். சிலர் கூட்டணிகளைக் கட்டினார்கள்; சிலர் தனிமையை விரும்பினார்கள். சிலர் நெருப்பைப் பகிர்ந்துகொண்டார்கள்; சிலர் அதைக் காத்தார்கள்.

ஒருவேளை நடத்தை விதிமுறை என்பது சரியாக இதுதான்: தன் பெயரை ஒருபோதும் எழுதாமலேயே காலத்தைக் கடந்து செல்லும் ஓர் ஆழமான நினைவு. உடைகள் மாறுகின்றன, மொழிகள் மாறுகின்றன, தொழில்நுட்பங்கள் மாறுகின்றன — ஆனால் ஏதோ ஒன்று, பழமையான, கண்ணுக்குத் தெரியாத ஒரு கையொப்பம் போல, மனிதத் தேர்வுகளில் மீண்டும் மீண்டும் திரும்பி வந்துகொண்டே இருக்கிறது.

இந்தக் காரணத்தால்தான் நான் எப்போதும் அறிவிப்புகளைக் குறைவாகவும் மீள்நிகழ்வுகளை அதிகமாகவும் கவனித்து வந்திருக்கிறேன். நோக்கங்களைக் குறைவாகவும் விளைவுகளை அதிகமாகவும். தாங்கள் யாராக இருக்க விரும்புகிறார்கள் என்பதை மனிதர்கள் உங்களிடம் சொல்கிறார்கள்; நீண்ட காலம் எப்படி இருந்து அதுவாகவே ஆகிவிட்டார்கள் என்பதை அவர்களுடைய நடத்தை உங்களிடம் சொல்கிறது.

இது ஒரு மானுடவியல் கட்டுரை அல்ல, மருத்துவ ஆய்வுநூல் அல்ல, சமூகப் பகுப்பாய்வும் அல்ல. இது மனிதர்களையும், நாடுகளையும், தொழில்களையும், வாழ்க்கையின் பருவங்களையும் கடந்து வந்து,

அவர்கள் அறிவிப்பதைவிட அவர்கள் செய்வதையே அதிகம் கவனித்த ஒரு மனிதனின் பார்வை.

ஆகவே, உங்களுடையதிலிருந்து வேறுபட்ட ஒரு விதிமுறையைச் சுமப்பவர் உங்கள் முன் தோன்றும்போது, அவர் சொல்வதால் உங்களை வியக்க வைப்பதில்லை. அதைச் சொல்லும் விதத்தால்தான் வியக்க வைக்கிறார். சைகைக்கும் சொல்லுக்கும் இடையிலான கிட்டத்தட்ட உணர் முடியாத அந்த இடைவெளியால். நீண்ட காலம் போலி செய்ய முடியாத அந்த இயல்பால். பதிலுக்கு முன் வந்து சேரும் அந்த மௌனத்தால். அடையாளம் காணக்கூடியதாக ஆகும் வரை காலப்போக்கில் மீண்டும் மீண்டும் நிகழும் அந்தத் தேர்வால். ஒருவேளை, உங்களுக்கு ஒரு கதையைச் சொன்ன பிறகு, கேட்கப்படுவதற்காக அவர் ஒரே ஒரு டாலர் மட்டுமே கேட்கிறார் – ஏனெனில் ஒரு கதையின் மதிப்பு அது பெறும் விலை அல்ல, அது விட்டுச்செல்ல முடிகிற நடத்தையே என்று அவருக்குத் தெரியும்.

II. பின்னூரை

விதிமுறை ஒருபோதும் தன் பெயரை எழுதுவதில்லை. ஆனாலும் நீங்கள் மேற்கொள்ளும் ஒவ்வொரு தேர்விலும் அது கையொப்பமிடுகிறது.

III. ஆசிரியர் பக்கம்

இந்தப் படைப்பு யாராலும் ஆணையிடப்பட்டதல்ல.

இது விற்கப்படவில்லை.

இது வணிக நோக்கங்களுக்காக உருவாக்கப்படவில்லை.

சுய அறிவின் மதிப்புக்கும், மனிதக் குணத்துக்கும், எந்த நோயறிதலும் முழுமையாகப் பெயரிட முடியாத மனத்தின் அமைதியான கட்டிடக்கலைக்கும் சாட்சியாக இருப்பதற்காகவே இது எழுதப்பட்டது.

கேட்கப்படும் ஒரே கட்டணம் ஓர் அடையாள டாலர் – படைப்புக்கான
விலையாக அல்ல, கவனிப்பு, நேர்மை, அக்கறை ஆகியவற்றின்
பண்பாட்டுக்கான பகிரப்பட்ட அர்ப்பணிப்பின் சான்றாக.

Ferdinando